

Валери Иванов

Мадона

На Ив...

Не знам къде, кога и как –
разбрах, че някой ме обикна...
Залитнал бях, преплитах крак,
опитвах се със себе си да свикна.

Но вече знам – това е Тя –
това е образът ѝ дожадуван –
от плът и кръв, като съдба,
насън – наяве пророкуван...

Коя, каква – двуполусна Мадона на мечтите...
И треска нощна в утринта –
жена,
с на Богородица очите...

Но свършва ли с това животът?
Нима е щастие да си щастлив,
щом всеки миг е точна нота
и щом светът е тъй фалшив...

Суетно е да вярвам в чудесата.
Банално е да бъда вече влюбен.
А може би, досущ като децата –
в душата си откривам замък буден...

Да бъде тази сребърна луна.
И нека кучетата лаят – може!
Това е неизбежната межда,
в която чувствам, че Те има, Боже!

КРАЙ

© 2006 Валери Иванов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11107>]